

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și doi

Umbră Fátimei: Elucidarea influenței satanice din spatele viziunilor profetice ale Bisericii Catolice

Jeff Pippenger

2024-04-02

Profeția de la Fatima a fost lucrarea pregătitoare a lui Satana, în vederea pregătirii Bisericii Catolice să-și predea lui organizația atunci când se va da drept Hristos, căci ea este „capodopera puterii lui Satana - un monument al eforturilor sale de a se așeza el însuși pe tron, pentru a cârmui pământul după voia sa.” Cei care nu vor beneficia de mărturia profetică ce identifică rolul Fatimei în îndrumarea catolicismului, din cauza refuzului lor de a crede în capacitatea lui Satana de a înfăptui minuni, se pun singuri în situația de a fi înșelați. Profeția de la Fatima a abordat lupta internă din cadrul catolicismului și războiul catolicismului împotriva ateismului.

Războiul catolicismului cu ateismul constituie subiectul versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Ilustrarea acelei lupte a început în 1798, în versetul patruzeci. Ea a început cu bătălia în care Napoleon, împăratul de la miazăzi, l-a luat captiv pe papă în 1798, iar mărturia din cadrul versetului se încheie apoi cu împăratul de la miazănoapte măturându-l pe împăratul de la miazăzi în 1989. În cadrul acelei istorii (1798–1989), cei doi antagoniști, în 1917 și 1918, sunt fiecare marcați printr-un simbolism profetic, care le leagă amândurora mărturiile, păstrând totodată tema generală a versetului. Profeția de la Fatima este, fără îndoială, o profeție satanică, însă ea constituie un subiect al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu și este, prin urmare, o istorie care trebuie înțeleasă corect.

Singura siguranță pentru suflet în vremea aceasta este să întrebăm la fiecare pas: Ce zice Domnul slujitorului Său? Cuvântul Domnului rămâne în veac. Biblia trebuie să fie cartea noastră călăuzitoare și, în loc să consultăm înțelepciunea oamenilor și să primim ca adevăr divin afirmațiile muritorilor limitați, ar trebui să cercetăm cuvântul cel sigur al profeției. Dumnezeu a vorbit, iar Cuvântul Său este vrednic de încredere, și trebuie să ne întemeiem credința pe un „Așa zice Domnul”. Dumnezeu voiește să studiem evenimentele care au loc în jurul nostru și să le comparăm cu profețiile Cuvântului Său, pentru a înțelege că trăim în zilele de pe urmă. Avem nevoie de Bibliile noastre și dorim să știm ce este scris în ele. Cercetătorul stăruitor al profeției va fi răsplătit cu descoperiri limpezi ale adevărului, căci Isus a spus: „Cuvântul Tău este adevărul.” Semnele Timpului, 1 octombrie 1894.

În al treilea război prin interpuși, așa cum este reprezentat în versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece, este introdusă puterea care se înalță pe sine pentru a întemeia vedenia. Acel verset s-a împlinit în anul 200 î.Hr., când „romanii au intervenit în favoarea tânărului împărat al Egiptului” și „au hotărât că el trebuia să fie ocrotit de pieirea plănuită de Antiohus și Filip”. Versetul și istoria anului 200 î.Hr. arată că, chiar înainte de legea duminicală, sub pretextul apărării înlocuitorului slăbit al lui Putin, în timpul când Statele Unite și Națiunile Unite (Seleucus

și Filip al Macedoniei) au hotărât să ia teritoriile Rusiei și să le împartă spre folosul lor reciproc, Roma papală (curva din Tir) va începe să-și cânte muzica, pe măsură ce va începe să iasă pentru a curva cu împărații pământului.

Anul 533 și decretul lui Iustinian vor cunoaște apoi o repetare, așa cum este reprezentată profetic în Apocalipsa, capitolul treisprezece, versetul doi, care identifică faptul că balaurul (Roma păgână) avea să dea papalității trei lucruri.

Și fiara pe care am văzut-o era asemenea unui leopard, picioarele ei erau ca ale unui urs, și gura ei ca a unui leu: și balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. Apocalipsa 13:2.

Balaurul Romei păgâne i-a dat papalității „scaunul” său (cetatea Romei) în anul 330, când Constantin și-a mutat capitala la Constantinopol. Clovis și-a dat „puterea” militară papalității începând cu anul 496, iar în 533 Iustinian i-a dat papalității „autoritatea” civilă. Cinci ani mai târziu, Roma păgână a așezat papalitatea pe tron, așa cum este reprezentat în versetele șaisprezece, treizeci și unu și patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Când Statele Unite vor câștiga al treilea război prin interpuși, papalitatea va fi înfrânt puterea comunistă a Rusiei, care este subiectul profeției de la Fatima. Războaiele prin interpuși poartă semnătura adevărului, căci toate cele trei bătălii sunt împlinite printr-o armată papală prin interpuși.

Prima și ultima armată prin intermediar a papalității sunt Statele Unite (protestantismul apostat). Armata prin intermediar din mijloc este cea a naziștilor din Ucraina, care au fost, de asemenea, armata prin intermediar a catolicismului împotriva Rusiei comuniste în al Doilea Război Mondial. Există trei războaie mondiale și există trei războaie prin intermediar. Al doilea război atât dintre războaiele mondiale, cât și dintre războaiele prin intermediar a fost nazismul. Războiul actual din Ucraina este războiul frontierei care a împlinit pentru prima dată versetele unsprezece și doisprezece la bătălia de la Rafia. Războiul din Ucraina se desfășoară acum în timpul celei de-a doua dintre cele trei lovituri ale islamului din cadrul celui de-al treilea vai, deși islamul nu este implicat în acel război particular.

Prima lovitură a fost împotriva țării slăvite spirituale la 11 septembrie 2001, iar ultima dintre cele trei lovituri are loc la legea duminicală și este din nou împotriva țării slăvite spirituale. A doua dintre cele trei lovituri ale islamului din cadrul celui de-al treilea vai a fost împotriva țării slăvite literale din vechime la 7 octombrie 2023. Acest război are loc în aceeași zonă în care Ptolemeu a ieșit biruitor în bătălia de la Rafia. Isus a spus că în zilele din urmă vor fi războaie și vești de războaie.

Războaiele la care S-a referit Isus au loc în istorie atunci când se împlinește efectul fiecărei viziuni, iar Ezechiel a fost cel care a consemnat acel fapt. În acea istorie sunt reprezentate sosirea celui de-al treilea vai al islamului, a doua și a treia bătălie ale războaielor prin intermediari, repetarea Războiului Civil American, repetarea Războiului de Independență al Statelor Unite. Aceste războaie se împlinesc în timpul istoriei sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar la legea duminicală care va veni în curând Domnul Își va ridica armata ca un steag, pe măsură ce începe ultimul, al treilea război mondial și pe măsură ce islamul celui de-al treilea vai își intensifică

provocarea la mânie a națiunilor.

Și veți auzi de războaie și vești de războaie; vedeți să nu vă înspăimântați; căci toate acestea trebuie să se întâmple, dar sfârșitul nu este încă. Căci se va ridica un neam împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și vor fi foamete, molime și cutremure de pământ, prin locuri felurite. Toate acestea sunt începutul durerilor. Matei 24:6-8.

În timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, două clase ale poporului lui Dumnezeu sunt definite prin capacitatea lor de a vedea și de a auzi.

De aceea le vorbesc în pilde: pentru că, văzând, nu văd; și, auzind, nu aud, nici nu înțeleg. Și în ei se împlinește prorocia lui Isaia, care zice: "Cu auzul veți auzi și nu veți înțelege; și, văzând, veți vedea și nu veți pricepe." Căci inima acestui popor s-a îngroșat, urechile lor sunt greoaie la auz, și-au închis ochii, ca nu cumva vreodată să vadă cu ochii și să audă cu urechile și să înțeleagă cu inima și să se întoarcă, și Eu să-i vindec. Dar fericiți sunt ochii voștri, fiindcă văd; și urechile voastre, fiindcă aud. Matei 13:13-16.

În acea perioadă, care a început la 11 septembrie 2001, Isus a spus: „Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie.” În Cartea Apocalipsei, Ioan îi reprezintă pe cei care aud glasul lui Hristos.

Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca de trâmbiță. Apocalipsa 1:10.

„Glasul” pe care l-a auzit era „ca o trâmbiță”, iar trâmbița este un simbol al războiului, și a auzit glasul înapoia lui. Atunci s-a întors ca să vadă glasul.

Și m-am întors să văd glasul care vorbea cu mine. Și, întorcându-mă, am văzut șapte sfeșnice de aur; și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Unul asemenea Fiului Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins pe la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau de un alb ca lâna, de un alb ca zăpada; și ochii Lui erau ca o flacără de foc; și picioarele Lui erau ca arama lustruită, ca și cum ar fi fost înfierbântate într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul multor ape. Și în mâna Lui dreaptă avea șapte stele: și din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tășuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în puterea lui. Și când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. Și și-a pus mâna dreaptă peste mine, zicându-mi: Nu te teme; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Apocalipsa 1:12-17.

Viziunea lui Hristos pe care Ioan a văzut-o când s-a întors să vadă glasul era aceeași viziune pe care Daniel a văzut-o în capitolul zece, aceeași viziune pe care Isaia a văzut-o în capitolul șase și aceeași viziune pe care Pavel a văzut-o atunci când a văzut istoria celor șapte tunete.

Smerenia este nedespărțită de sfințenia inimii. Cu cât sufletul se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atât este mai deplin smerit și supus. Când Iov a auzit glasul Domnului din mijlocul vârtejului, a exclamat: «Mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă.» Atunci când Isaia a văzut slava Domnului și a auzit pe heruvimi strigând: «Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor», a strigat: «Vai de mine, căci sunt pierdut!» Daniel, când a fost vizitat de solul sfânt, zice: «Frumusețea mea s-a prefăcut în lăuntru meu în stricăciune.» Pavel, după ce a fost răpit până la al treilea cer și a auzit lucruri pe care nu i se cuvine omului să le

rostească, a vorbit despre sine ca fiind «mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții». Tot Ioan, cel iubit, care s-a rezemat pe pieptul lui Isus și a privit slava Lui, a căzut înaintea îngerilor ca unul mort. Cu cât Îl privim mai îndeaproape și mai neîntrerupt pe Mântuitorul nostru, cu atât vom vedea mai puține lucruri de aprobat în noi înșine. Signs of the Times, 7 aprilie 1887.

Când Gabriel i-a tâlcuit vedenia lui Daniel, el a expus evenimentele profetice din capitolul unsprezece. Acele evenimente constituie descrierea războaielor, iar în reprezentarea acelor războaie, vedenia cauzatoare a «mareh»-ului la genul feminin, exprimată ca «marah», l-a schimbat pe Daniel după chipul lui Hristos. Când Hristos spune că veți auzi de războaie și vești de războaie, El identifică războaiele expuse în capitolul unsprezece din Daniel. El mai indică faptul că, pentru a vedea vedenia care îl face pe privitor să fie transformat după chipul Său, trebuie să te întorci, căci glasul este înapoia ta. Războaiele reprezentate în capitolul unsprezece din Daniel sunt descrieri ale unor războaie care au avut loc în istoria trecută. Auzind despre acele războaie din trecut, o persoană este instruită cu privire la istoria care se desfășoară acum, dar numai dacă are ochi să vadă și urechi să audă.

Când Ezechiel a consemnat că va veni un moment în care vedenia nu se va mai prelungi, aceasta era în legătură cu vedenia sa cu privire la sanctuarul ceresc, unde, între altele, el a văzut „roți în roți”, pe care Sora White le identifică drept întrepătrunderea complexă a evenimentelor omenești.

Pe malurile râului Chebar, Ezechiel a zărit un vârtej de vânt părând să vină de la miazănoapte, 'un nor mare și un foc care se învăluia în sine, și o strălucire era împrejurul lui, iar din mijlocul lui se vedea ca înfățișarea chihlimbarului.' Mai multe roți, intersectându-se unele cu altele, erau puse în mișcare de patru făpturi vii. Sus, deasupra tuturor acestora, 'era chipul unui tron, ca înfățișarea unei pietre de safir; iar pe chipul tronului era un chip ca înfățișarea unui om, deasupra lui.' 'Și se vedea la heruvimi forma unei mâini de om sub aripile lor.' Ezechiel 1:4, 26; 10:8. Roțile erau atât de complicate în alcătuirea lor, încât la prima vedere păreau a fi în învălmășeală; însă se mișcau într-o armonie desăvârșită. Făpturi cerești, susținute și călăuzite de mâna de sub aripile heruvimilor, puneau în mișcare aceste roți; iar deasupra lor, pe tronul de safir, era Cel Veșnic; și împrejurul tronului, un curcubeu, emblema îndurării divine.

Precum complicațiile în chip de roată erau sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimilor, tot astfel înlănțuirea complicată a evenimentelor omenești se află sub ocârmuirea divină. În mijlocul vrajbei și tumultului neamurilor, Cel ce șade deasupra heruvimilor încă cârmuiește mersul lucrurilor pe pământ.

Istoria națiunilor care, una după alta, și-au ocupat timpul și locul ce le-au fost rânduite, mărturisind fără să-și dea seama adevărul al cărui înțeles ei înșiși nu-l cunoșteau, ne vorbește. Fiecărei națiuni și fiecărui om de astăzi, Dumnezeu le-a rânduit un loc în marele Său plan. Astăzi oamenii și națiunile sunt măsurati cu firul cu plumb din mâna Celui ce nu greșește. Toți, prin propria alegere, își hotărăsc destinul, iar Dumnezeu stăpânește peste toate spre împlinirea scopurilor Sale.

Istoria pe care Marele EU SUNT a trasat-o în Cuvântul Său, unind verigă după verigă în lanțul profetic, de la veșnicia trecută până la veșnicia viitoare, ne arată unde ne aflăm astăzi în șirul veacurilor și ce poate fi așteptat în vremea ce urmează. Tot ceea ce profeția a vestit că se va

împlini, până în prezent, a fost consemnat pe paginile istoriei, și putem fi încredințați că tot ceea ce încă urmează să vină se va împlini în ordinea sa.

Răsturnarea finală a tuturor stăpânilor pământești este limpede prevestită în cuvântul adevărului. În profeția rostită când a fost pronunțată de Dumnezeu sentința asupra ultimului împărat al lui Israel, este transmis acest mesaj. Education, 178, 179.

Roțile complicate, care la prima vedere par a fi în confuzie, sunt jocul complicat al evenimentelor omenești, așa cum este reprezentat în lupta și tumultul națiunilor. Istoria pe care Hristos a trasat-o în Cuvântul Său ne spune unde ne aflăm și, făcând astfel, identifică răsturnarea finală a tuturor stăpânilor pământești. Timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii este acela în care se împlinesc efectul fiecărei viziuni, iar în cadrul acestei istorii roțile reprezintă războaiele și zvonurile de războaie pe care Hristos le-a identificat drept „începutul durerilor”. Începutul durerilor a început la 11 septembrie 2001, căci atunci a început timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, iar îngerul sigilării Își așază semnul Său asupra acelor care suspină și strigă din pricina urâciunilor care se săvârșesc înăuntrul bisericii și al țării.

Războaiele din țară aduc mâhnire celor care văd și aud ceea ce reprezintă acele războaie. Istoria pecetlurii identifică răsturnarea finală a tuturor împărățiilor pământești, iar răsturnarea acelor împărății a fost urmărită în istoria profetică a trecutului. Când Isaia, în capitolul șase, a văzut aceeași vedenie ca Ioan, Daniel, Ezechiel, Iov și Pavel, el s-a oferit să proclame mesajul pentru acea vreme, dar a întrebat cât timp va trebui să-l proclame?

Și am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? Atunci am zis: Iată-mă; trimite-mă. Și El a zis: Du-te și spune poporului acestuia: Veți auzi cu adevărat, dar nu veți înțelege; veți vedea cu adevărat, dar nu veți pricepe. Împietrește inima acestui popor, fă-le urechile grele și închide-le ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii lor, să audă cu urechile lor, să înțeleagă cu inima lor, să se întoarcă și să fie vindecați. Atunci am zis: Doamne, până când? Și El a răspuns: Până când cetățile vor fi pustii, fără locuitor, și casele fără oameni, și țara va fi cu desăvârșire pustie, iar Domnul va îndepărta pe oameni departe, și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Isaia 6:8-12.

Răspunsul pe care l-a primit Isaia a fost că el va trebui să prezinte mesajul până când „țara va fi cu desăvârșire nimicită”. Mesajul pecetlurii este dat în vreme de război, iar războiul este identificat în mod specific drept interpretarea viziunii „marah” pe care toți profeții au contemplat-o. Mesajul exterior este menit să producă o experiență lăuntrică, dar numai pentru cei care „vor auzi”.

Legătura dintre armata prin procură papală a naziștilor din cel de-al doilea război mondial se aliniază, rând după rând, cu a doua armată prin procură din al doilea război prin procură, iar cel de-al doilea război mondial însuși se aliniază cu al doilea război prin procură. Legătura celui de-al doilea război prin procură cu războiul de frontieră de la Raphia, care se repetă acum în Ucraina, este legată geografic de a doua lovitură a Islamului din cea de-a treia nenorocire, care a început la 7 octombrie 2023, și reprezintă roți profetice înăuntrul altor roți.

În 1999, a fost publicată o carte scrisă de John Cornwell. La acea vreme, John Cornwell era Senior Research Fellow la Jesus College, Cambridge, în Anglia, și era un jurnalist și autor distins cu

premierii. Cartea tratează rolul papei de la Roma care a domnit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cartea începe cu bunicul viitorului papă, care fusese mâna dreaptă a Papei Pius al IX-lea, cunoscut ca Pio Nono. În 1849, o gloată republicană a atacat complexurile Vaticanului, iar Papa Pius al IX-lea a fugit din orașul Roma. Omul pe care l-a luat cu el în exil a fost bunicul lui Eugenio Pacelli. Eugenio Pacelli era nepotul mâinii drepte a Papei Pius al IX-lea și, mai târziu, a devenit Pius al XII-lea, iar cartea despre Eugenio Pacelli a fost intitulată Papa lui Hitler, istoria secretă a lui Pius al XII-lea.

În carte, Cornwell analizează în ce măsură Papa Pius al XII-lea, fostul cardinal Eugenio Pacelli, a fost conștient de persecuția evreilor de către regimul nazist în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și a răspuns acesteia. El demonstrează că tăcerea publică a lui Pius al XII-lea și lipsa de acțiune în condamnarea Holocaustului au evidențiat caracterul imoral al conducerii sale în timpul războiului.

Cornwell oferă un context istoric pentru pontificatul lui Pius al XII-lea, incluzând formația sa diplomatică și dinamica politică complexă a epocii. El examinează abordarea Vaticanului în relația cu Germania nazistă. Cornwell constată că Pius al XII-lea a eșuat să se pronunțe împotriva Holocaustului și să intervină în favoarea evreilor persecutați, căci el, în calitate de cardinal, în 1933, determinase încheierea unui concordat cu Hitler care promitea supunerea catolică față de lucrarea lui Hitler.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

După Al Doilea Război Mondial, unii criminali de război nașiști au reușit să scape de justiție fugind în diferite țări, inclusiv în câteva din America de Sud. Principalele metode pe care le-au folosit pentru a scăpa și a ajunge în America de Sud au inclus:

Linii de fugă: Liniile de fugă au fost rute clandestine de evadare, instituite de diverse organizații, inclusiv de Biserica Catolică și de agenții de informații simpatizante, pentru a-i ajuta pe nașiști și pe alți fugari să scape din Europa. Aceste rute implicau adesea folosirea unor identități false, a unor documente falsificate și a unor rețele de contrabandă, pentru a le înlesni trecerea către refugii sigure, inclusiv în America de Sud.

Documente falsificate: Mulți fugari nașiști au obținut pașapoarte falsificate, vize și alte documente de călătorie pentru a-și ascunde adevărata identitate și a evita capturarea. Ei au folosit aceste documente pentru a călători prin țări neutre sau favorabile lor înainte de a ajunge în America de Sud.

Complicitatea autorităților: În unele cazuri, funcționari simpatizanți din țările sud-americane au închis ochii la prezența fugarilor nașiști sau i-au ajutat în mod activ să evite capturarea. Unele guverne, în special cele cu regimuri autoritare simpatizante ale ideologiei naziste, au oferit refugiu acestor persoane.

Portițe legale: Unii criminali de război nașiști au exploatat portițe legale sau legi permissive privind extrădarea în țările sud-americane pentru a evita extrădarea în Europa, unde s-ar fi confruntat cu urmărirea penală pentru crimele lor.

Per ansamblu, combinația dintre ratlines, documente falsificate, complicitatea autorităților și lacunele juridice le-a permis criminalilor de război naziști să fugă în America de Sud și să se sustragă justiției timp de mulți ani după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial.

ChatGPT, martie 2024.